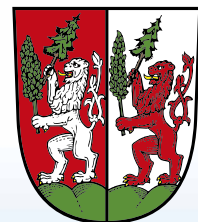

Bělohradské listy

Vydáno 21. 10. 2016 • Ročník XVI • Cena 16 Kč

5 / 2016

Objektivem Bělohradských listů

Foto: Alena Fléglová,
Václav Lejdar, Jaroslav Voves,
Josef Vágenknecht, Petr Laušman

DOTACE POTŘEBUJEME JE?

V poslední době je snad nejvíce skloňovaným slovem mezi starosty měst a obcí slovo dotace. U každé investiční akce slyším dotazy od zastupitelů a občanů: „Máte dotaci?!“ Nedávno jsme v Lázních Bělouhradě postavili nové fotbalové kabiny a hernu na stolní tenis. Při jejich otevření se znovu nejčastěji ozývalo slovo dotace. Kdekd se ptal, jak vysokou dotaci jsme na akci obdrželi, kdo nám ji poskytl, atd. Ano, o dotaci jsme žádali ministerstvo školství z programu investic do sportovních zařízení. Na stránkách MŠMT můžete najít výsledek – o dotaci z tohoto programu požádalo celkem 1351 žadatelů (měst, obcí, sportovních klubů, tělovýchovných jednot...) a žádali celkem o více než 7 miliard korun. Na ministerstvu rozhodli, že podpoří 80 projektů a poskytnou dotace ve výši 489 milionů korun...

Nepřipadá vám práce těch zbývajících neúspěšných 1271 žadatele jako úplně zbytečná? Úředníci nebo sportovní funkcionáři „smolili“ žádosti o dotace, často jim s podáním žádosti pomáhaly různé agentury (ne zadarmo), sháněli kontakty, kdo by jim mohl na ministerstvu pomoci, „leštili tam kliky“. Obdobná situace je i u jiných dotačních programů. A když už žadatel dotaci dostane, aby se řadu let strachoval, že nějaký chytrý kontrolor v rámci udržitelnosti projektu objeví detail, který není v souladu s příslušným programem, a dotaci, často včetně penále, vrátíte. Hned na vás ovšem padne stín podezření, jestli jste třeba z té dotace náhodou něco neměli?! Celý tento systém (navíc logicky zavánějící korupci) zaměstnává tisíce úředníků na ministerstvech, různých fondech, na krajích a dalších institucích, kteří by mohli vykonávat mnohem užitečnější činnosti. A to nemluví o stovkách agentur, které na dotačním systému úspěšně „parazitují“, denně informují mailly starosty, že nějaké ministerstvo, státní fond nebo kraj vypsali nějaký dotační program a oni umějí nejlépe zajistit získání dotace z tohoto programu. Samozřejmě za příslušnou úplatu nebo podíl ze získané dotace.

Na posledním zasedání krajského zastupitelstva jsem si dělal čárky, v kolika bodech programu zazní slovo dotace. Zaznělo v 39 bodech! Dostávají je města a obce, různé spolky, neziskové a ziskové organizace, jednotlivci, pak žádají o prodloužení termínu, o navýšení dotace, o změnu dalších podmínek, při chybě o prominutí vrátky dotace nebo penále, atd.. Vzpomněl jsem si přítom na bývalého prezidenta Václava Klause, kterého jsem při jeho loňské návštěvě Bělouhradu popíchl odpovědí na dotaz, jak se v Bělouhradě máme. Řekl jsem, že dobře, neboť jsme zrovna dostali 90 % dotaci z Evropské unie na dětské hřiště v mateřské škole. Václav Klaus reagoval slovy: „Kdo může v Bruselu nebo na nějakém ministerstvu vědět, že zrovna v Bělouhradě potřebujete dotaci na dětské hřiště?!“

Ano, nebylo by opravdu mnohem rozumnější dát finanční prostředky, které rozdělují různá ministerstva, fondy a kraje přímo městům a obcím? Ty nejlépe vědí kam investovat, co budovat, které akce na svém území podpořit. Konečně by se nedělalo převážně to, na co jsou dotace, ale to, co je skutečně ve městech a obcích potřeba. Navíc by se ušetřila celá armáda úředníků, která vymýšlí dotační podmínky, přijímá, kontroluje a hodnotí žádosti, dotace rozděljuje, následně kontroluje splnění podmínek, rozhoduje o případných sankcích, řeší odvolání... A o to usilují starostové už pěkně dlouho!

Pavel Šubr; kresba: Petr Stuchlík

- 2 **OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(PAVEL ŠUBR)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ**
(PAVEL ŠUBR)
- 6 **BĚLOHRADSKÉ SVĚTLUŠKY NA 12. MÍSTĚ V REPUBLICĚ**
(HANA BENEŠOVÁ)
- 7 **STAROSTA A KRAJSKÉ ZASTUPITELSTVO**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 8-9 **ZAHRAŇIČNÍ KVÍTKA V BĚLOHRADĚ**
(TEREZA BLAŽKOVÁ, VALÉRIE KORDÍKOVÁ, IVA PLECHÁČOVÁ)
- 10-11 **LEOŠ VRBATA**
(DAVID BINAR)
- 12-13 **BĚLOHRADSKÁ STOPA V RIU**
(JAROSLAV VOVES, PAVEL ŠUBR)
- 14-15 **KHUNOVO ZAPOMENUTÉ ZAHRAĐNICTVÍ**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 16-17 **HISTORICKÉ FOTKY BĚLOHRADSKA**
- 18 **Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**
- 20 **NĚKOLIKALETÝ SEN „SKEJŤÁKŮ“ SE VYPLNIL**
(JAROSLAV VOVES)
- 21 **V BAŽANTNICI SE HRÁL „VELKÝ“ ŽENSKÝ TENIS**
(ONDŘEJ ZEMINA)
- 22-23 **ŠIKOVNÉ RUCE, CHYTRÉ HLAVY VÝSTAVA BĚLOHRADSKÝCH FOTOGRAFŮ**
(EDUARD ČELIŠ)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE
STRANA 1 / ALENA FLÉGLOVÁ
TAK SE JEZDÍ NA PUMP PARKU

STRANA 24 / PAVEL JANÁK
PODZIMNÍ ZÁMECKÝ PARK

DALŠÍ ČÍSLO BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 23. 12. 2016

Bělouhradské listy
periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělouhrad

Vydává Město Lázně Bělouhrad
Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,
Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová,
Václav Lejdar, Iva Plecháčová, Josef Špür, Ing. Pavel Šubr,
Jaroslav Voves.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: **Město Lázně Bělouhrad**
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělouhrad

Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belouhrad.cz

Grafika, sazba a tisk:

Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

Zeptali jsme se za vás

Pro školní rok 2016 - 2017 byla zrušena předškolní třída.

CO BYLO DŮVODEM?

Naše mateřská škola upřednostňuje model smíšených tříd. Navštěvuje ji stále více dětí mladších tří let, což způsobuje velké věkové rozpětí ve třídách. Ve školním roce 2015/2016 jsme hledali cestu, jak toto rozpětí snížit. Zvolili jsme úpravu vzdělávání u předškolních dětí. Tyto děti jsme soustředili do tří tříd - z toho byly dvě třídy smíšené (heterogenní) s menším věkovým rozpětím a jedna čistá (homogenní).

K vytvoření homogenní třídy nás vedly tyto důvody:

- snížení věkového rozpětí ve třídách
- počet dětí, který přesně naplňoval třídu – 28 dětí
- získání zkušeností pro pedagogy, kteří ještě neměli možnost pracovat v homogenní třídě
- přání některých rodičů

Po ukončení školního roku jsme na pedagogické radě provedli důkladnou analýzu nového organizačního uspořádání tříd. Došli jsme k závěru, že tímto opatřením se nám celkově zhoršily podmínky pro výchovně vzdělávací práci. Heterogenní třídy nám vyhovují mnohem více než třídy homogenní.

Přednosti heterogenní třídy:

Pro děti je takto uspořádaná třída přirozenější (rodinný model).

Umožňuje přijímání dětí v průběhu školního roku do kterékoliv třídy a umístění sourozenců, kteří nemají velké věkové rozpětí, do jedné třídy.

Věkově smíšená skupina dětí přispívá ke zdravějšímu sociálnímu rozvoji dítěte, vede k větší samostatnosti, přirozené nápodobě, toleranci, umění druhé vést a jindy se podřídit, sociální role jsou bohatší a nápodobou se přirozeně rozvíjejí.

Starší kamarádi pomáhají s adaptací nových dětí - zapojují je do hry, poradí, pomohou, jsou jim vzorem a sami si tím posilují zdravé sebevědomí, ohleduplnost, odpovědnost a toleranci k mladším dětem (výchova k prosociálnímu chování).

Když mladší děti pozorují starší při činnostech, je tím povzbuzován první zájem o budoucí úkoly a dřívější zájem o činnosti, které by od nich ještě nikdo neočekával.

Pokud je v heterogenní třídě mladší dítě, které je vyspělejší, přirozeně se snaží vyrovnat dětem starším, nebo naopak, starší dítě méně vyzrálé najde lepší komunikaci s dětmi mladšími.

Umožňuje práci s malými skupinami – je více času na cílené činnosti i individuální práci, děti si zvykají na spolupráci ve skupině.

Dítě s odkladem školní docházky zůstává dál s kamarády, které ve třídě zná.

Dítě, které nastoupí do školy, má kamarády i ve vyšších ročnících.

Pro školní rok 2016/2017 jsme podnikli další kroky ke snížení věkového rozpětí ve třídě. Vzhledem k tomu, že v tomto novém školním roce nastoupilo také větší množství dětí dvou a tříletých, rozhodli jsme se pro ně otevřít samostatnou třídu. Předškolní děti jsme ponechali v původních třídách. Rozjezd nového školního roku byl mnohem klidnější, jsou spokojeny děti i zaměstnanci školy.

*Za Bělohradskou mateřskou školu
Jana Feixová, Lenka Zívrová*

JAK SE KE ZRUŠENÍ PŘEDŠKOLNÍ TŘÍDY STAVÍ SPOLEK RODIČŮ A PŘÁTEL BĚLOHRADSKÉ MATEŘSKÉ ŠKOLY?

Koncem školního roku 2015/2016 se mezi rodiči dětí Bělohradské MŠ rozpoutala debata týkající se uspořádání a organizace tříd v budoucím školním roce. A v této souvislosti nás, zástupkyně Spolku rodičů a přátel Bělohradské MŠ, požádali někteří rodiče o zjištění bližších informací k této problematice.

Požádaly jsme tedy paní ředitelku MŠ Janu Feixovou o schůzku. Sešly jsme se s ní i její zástupkyní paní Monikou Jarošovou dne 30. 6. 2016. Důležitým bodem jednání bylo zřízení předškolní třídy v novém školním roce. To rodiče budoucích předškoláků zajímalo nejvíce. Třída předškoláků se osvědčila již v uplynulém školním roce, a proto by většina rodičů její zavedení opět uvítala. Jako zástupkyně spolku jsme se snažily paní ředitelce uvést důvody, proč bychom vítaly zachování předškolní třídy. Upozornily jsme na velký věkový rozptyl v heterogenních třídách. Kvůli takovému uspořádání tak mohou být pohromadě děti ve věku 2-7 let, což považujeme za nevhodné. Myslíme si, že malé děti potřebují jiný způsob práce. Argumentovaly jsme dále např. tím, že z vývojového hlediska nejsou malé děti schopné pracovat ve skupině, musí jim být přizpůsobena délka procházek, při volné zábavě využívají jiné typy hraček apod. Naproti tomu předškolní děti zvládají obtížnější činnosti, úkoly a hry. Starší děti jsou samostatnější, mohou být zapojeny do náročnějších aktivit. Dalším, pro nás velmi důležitým, argumentem, je také fakt, že

v předškolní třídě si děti nacházejí nové kamarády nebo alespoň známé, se kterými pak společně nastupují do 1. třídy základní školy. Tím mají nástup do školy daleko snazší. Dále se domníváme, že rozvíjení sociálních dovedností může probíhat i v homogenních třídách, kde jsou děti v přibližně stejném věku, rychlejší pomůže pomalejšímu, šikovnější méně šikovnému. Jsme přesvědčeny o tom, že neúspěch i úspěch zažívají děti jak v homogenních, tak v heterogenních třídách. A tak bychom v uvážení důvodů o potřebě předškolní třídy mohly pokračovat. Z tohoto setkání však vyplynulo, že i přes naše argumenty předškolní třída s největší pravděpodobností otevřena nebude a třídy zůstanou heterogenní, tedy věkově smíšené. To se nám však příliš nelíbilo.

Otázka uspořádání tříd v nastávajícím školním roce, zrušení předškolní třídy, problematika dvouletých dětí, které nastupují do školky, se díky nám řešila také na zasedání Rady města Lázně Bělohrad. Tohoto jednání se zúčastnily paní ředitelka MŠ, paní učitelka Zívrová a zástupkyně Spolku. Paní ředitelka seznámila členy rady města s plánovanými změnami týkající se organizace tříd, zároveň proběhla diskuze o problematice homogenních a heterogenních tříd. Paní ředitelka sdělila důvody, na základě kterých se rozhodla pro zrušení předškolní třídy, a my, zástupkyně Spolku, jsme uvedly argumenty, proč považujeme za důležité předškolní třídu zachovat (viz výše).

Nejen my, ale také zástupci rady města požádali paní ředitelku, aby své rozhodnutí zrušit předškolní třídu ještě přehodnotila. Zároveň jsme se s paní ředitelkou domluvily na tom, že uspořádá informativní schůzku pro rodiče. Ti by tak dostali možnost se k dané situaci vyjádřit. Tato schůzka se uskutečnila dne 25. 8. 2016 a zúčastnilo se jí přibližně 30 rodičů. Na schůzce jsme se seznámili s plány a uspořádáním tříd v MŠ v nastávajícím školním roce. Předškolní třída byla tedy skutečně zrušena, složení tříd zůstalo téměř stejné. Byla zřízena třída pro ty nejmenší (věkové složení v této třídě je 2-3 roky). V souvislosti s touto třídou proběhla poměrně dlouhá diskuze. Mnozí rodiče se totiž ptali, co bude dál s dětmi z této třídy, tedy zda i nadále zůstanou v tomto složení nebo zda budou rozděleny do jiných tříd. Na tuto otázku sama paní ředitelka nedokázala přesně odpovědět.

Paní ředitelka na schůzce také přislíbila, že na podzim letošního roku budou spuštěny internetové stránky MŠ. Prostřednictvím těchto stránek by mělo dojít k lepší informovanosti rodičů a ke zlepšení komunikace s rodiči.

*za Spolek rodičů a přátel
Bělohradské mateřské školy
Kristýna Finková
a Hana Zárbynická*

Starosta odpovídá

Předem mého dotazu bych rád poděkoval za novou asfaltovou cestu k nám do Brtve. Bohužel s novým povrchem se zvýšila rychlost aut. Já sám často jezdím do práce na kole a provoz na Brtev je opravdu velký a hlavně rychlý. Navíc je cesta často využívána lázeňskými hosty a pěšími turisty, sportují zde děti. Proto se chci zeptat, zda je možné, aby byla v úseku od hotelu k vesnici snížena rychlost, případně cedule s názvem obce posunuta. Dále mne pak trápí úsek s živým plotem u pa-poušek, je zde možno namontovat alespoň zrcadlo? Úsek je hrozně nebezpečný a nepřehledný... Předem děkuji za zodpovězení.

Silnice na Brtev je zatím v majetku Královéhradeckého kraje a zastupitelstvo kraje bude na podzim schvalovat její bezúplatný převod na město. Zhruba před 2 roky jsme začali se zástupci kraje jednat o tom, že silnice má spíše charakter místní komunikace a že město ji stejně udržuje (zimní údržba, sekání příkopů). Dohodli jsme se proto, že kraj silnici zrekonstruuje a následně ji převede na město. Po získání této silnice do majetku města chceme řešit dopravní značení (omezení maximální hmotnosti vozidel ve vesnici a zřejmě snížení maximální rychlosti mezi lázněmi a Brtví). I když bude silnice v našem majetku, nemůžeme ale o dopravním značení rozhodnout sami. Postup je poněkud zdlouhavý, protože po schválení radou města dává k návrhu dopravního značení stanovisko Policie ČR a dopravní značení poté schvaluje odbor dopravy MěÚ v Jičíně.

Na nepřehledné zatáčky na začátku Brtve mě často někdo upozorňuje, po převzetí komunikace vytyčíme hranice pozemků a podle vytyčení budeme postupovat dále. Zrcadlo v zatáčce umístěno je, ale pouze pro výjezd z obce. Jeho umístění i druhým směrem zva-

žíme. Také umístění zrcadla schvaluje odbor dopravy MěÚ Jičín.

Stále jsem přesvědčen o tom, že pro občany a hlavně děti z Brtve by bylo nejlepším řešením vybudování přeložky silnice II. třídy (obchvat města). Automobily z Brtve by se na ni napojily poblíž lípy u této silnice a vyjely by po ní buď směrem na Novou Paku, Jičín, do města nebo na druhou stranu na Miletín. Na zbytku silnice do Bělohradu a v Lázeňské ulici by mohli jezdit pouze cyklisté a dopravní obsluha. Křížení silnice na Brtev s přeložkou by bylo bezpečné, protože uprostřed přeložky měl být středový ostrůvek.

Chci se zeptat, jaký je záměr s lipami v Kotykově aleji. Slyšel jsem, že se tyto stromy mají pokácet při plánované opravě silnice na Jičín. Osobně si neumím představit, že by tato alej zmizela.

Ani já si nedovedu představit, že by se lípy v Kotykově aleji vykácely. Silnici od železničního přejezdu až cca 100 metrů za odbočku na účelovou komunikaci na Lány bude Královéhradecký kraj rekonstruovat příští rok (bližší informace jsou v Bělohradských listech č. 4/2016 na webových stránkách města). V projektové dokumentaci jsou popsány jednotlivé lípy, z nichž řada je ve velice špatném stavu. Z více než 140 stromů, které tvoří Kotykovu alej, by jich mělo být vykáceno zhruba 30. Se SÚS jednáme o jejich nahrazení novými stromy. V Kotykově aleji sice provedla SÚS v loňské zimě zdravotní řez lip, přesto z mnohých z nich v případě větru mohou spadnout proschlé větve a ohrozit projíždějící vozidla, cyklisty nebo chodce. Stačí se na zdravotní stav lip podívat. Proto jsem rád, že nejhorší proschlé stromy budou pokáceny.

Ve městě jsme v poslední době několikrát řešili problém s pádem větví ze stromů (v Bažantnici na tenisové kurty, na hrázi Pardoubku a nyní čerstvě právě v Kotykově aleji), proto

ve spolupráci s lázněmi provedeme ještě letos např. zdravotní řez nebo instalaci bezpečnostní vazby na dubech a jilmehch na hrázi Pardoubku. Zároveň připravujeme projekt revitalizace zeleně ve městě. Dle něho už letos v zimě budeme kácet některé poškozené stromy – např. jeřáby u silnice na Brtev, na Dolní Nové Vsi a za benzinovou pumpou podél Javoroky. Nová výsadba by pak měla proběhnout v případě získání dotace na podzim 2017 nebo na jaře 2018.

Pavel Šubr, foto: autor

ZM informuje

Další zasedání zastupitelstva města se uskutečnilo ve středu **21. září** v kulturním sále lázní. Zastupitelé nejprve provedli kontrolu plnění usnesení ze svého posledního zasedání a vyslechli zprávu z jednání rady města. Poté schválili smlouvu s Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových o bezúplatném převodu pozemku p. p. č. 1577/3 v k.ú. Horní Nová Ves, schválili podání žádosti o bezúplatný převod pozemků p. p. č. 149/7 a 570/2 a s t.p. č. 134/2 v k.ú. Lázně Bělhrad na Státní pozemkový úřad a schválili prodej pozemku p. p. č. 261/18 v k.ú. Horní Nová Ves. Následně se zabývali zámekem, kde schválili odpis nákladů na projektovou přípravu jeho rekonstrukce a vzali na vědomí zprávu o průběhu prací spojených s jeho prodejem. Vzali též na vědomí rozpočtová opatření č. 8/2016 a 9/2016 schválená radou města a schválili odpis 3 pohledávek na nezaplaceném nájemném z důvodu nemajetnosti dlužníků. V dalším bodu programu neschválili sloučení organizačních složek města Městské kulturní středisko a Městská knihovna v novou organizační složku Kulturní středisko města Lázně Bělhrad. V závěru zasedání vzali na vědomí zprávu o investičních akcích města.

Pavel Šubr

Bělohradské světlušky na 12. místě v republice

Bělohradský skaut se vždy řadil mezi nejlepší oddíly v okrese, ale ještě nikdy neměly světlušky takový úspěch, jako letos.

Z 5 tisíc světlušek z celého Česka, které vytvořily 700 soutěžních hlídek, se mezi 14 nejlepších z nich dostaly i naše – bělohradské. Po těžkých a napínavých závodech okresních a krajských kol se šestice světlušek s názvem Slunečnice probouvala do celostátního finále. O víkendu 16. až 18. září reprezentovaly v Novém Městě nad Metují nejenom Lázně Bělohrad, ale rovnou celý Královéhradecký kraj. Je to historický úspěch, který bude navždycky zapsaný do historie bělohradského skautingu.

Závod vlčat a světlušek je jednou z největších akcí, které Junák – český skaut jednou za dva roky pořádá. Je to takové „mistrovství republiky“ ve skautingu, a podle toho také vypadaly přípravy a náročnost finálové soutěže. Trasa závodu měřila asi 4 km a začínala startem v přístavu u skautské klubovny, odkud se hlídky dopravily na loďce zpět do města, tudy přes náměstí na zříceninu hradu Výrov a zpět do přístavu malebnou krajinou. Kluci a holky ve věku od 8 do 11 let poměřovali své síly v 10 disciplínách. Náročnost celostátního kola se oproti předešlým kolům lišila v čase, který byl zkrácen z 10 na 8 minut a počet úkolů se zvýšil ze 2-3 na 4-6 úkolů.

První disciplína - „poznávačka rostlin a živočichů“ probíhala přímo při plavbě na loďce. Následovaly další disciplíny jako vztah k vlasti a skauting, vyhledávání informací na mapách a internetu, znalost dopravních značek, kde byly tentokrát i složitější křižovatky. Znalost první pomoci - např. ošetřit odřené koleno, štipnutí od včely včetně přivolání záchranky v případě alergie. Manuální zručnost - například rozdělání ohně a přepálení provázku, složení krabice podle návodu. Fyzická zdatnost v podobě překážkové dráhy. Schopnost orientace na mapách za pomoci buzoly, znalost turistických značek, určit na mapě místo, kde se právě nacházíme. Logické myšlení – šifry, skládačky. Krizové situace – např. vysvětlit chování při bouřce. Na naši otázku, která disciplína byla nejlepší, jednohlasně zaznělo: „Zdravověda!“

Tyto úkoly světlušky a vlčata plnili v rámci dobrodružné hry, ve které pomáhali novoměstskému knížeti v boji proti pirátům. Za každý splněný úkol získávali informace o pirátech, které pak při sobotní večerní hře úspěšně dopadli. Tím to ale neskončilo, to hlavní mělo teprve přijít – soud. Světlušky a vlčata měli ukázat, jak ve svém věku vnímají sprá-

Bělohradská hlídka světlušek zleva: Lucka Hutová, Lucka Hromadová, Pét'a Baliharová, klečící: Esterka Čížková, Anežka Chaloupková, Natka Hrnčířová

vedlnost a jaký mají smysl pro řád. Při veřejném soudu, který se konal při nedělním vyhlášení výsledků, nenechali hlavního piráta, jenž unesl dceru knížete, zemřít, ale vybrali pro něj trest formou veřejně prospěšných prací.

Volný čas při čekání na start a po příchodu ze závodu vyplnili pořadatelé doprovodným programem, takže si to děti opravdu užívaly. Mezi nejoblíbenější a nejoblíbenější patřila tzv. vysoká lana. Ta probíhala s pomocí zkušených horolezců a spočívala ve vylezení po žebříku na strom do výšky asi 15 m a na laně skočit dolů. Dále se pak děti mohly bavit např. na airsoftu, taneční podložce, bludišti, běhu na gumě, jízdě na koni, canisterapii.

Byla to krásná setkání se skauty a skautkami z celé republiky. Pro nás dospělé z účasti na tomto závodu plynou poučení a nové zkušenosti. Víme, kde více zabrat a zlepšit se, protože za dva roky budou další závody a my u nich rozhodně chceme být a Česku ukázat, co bělohradský skaut umí.

Jak se bělohradským světluškám líbilo REPUBLICOVÉ FINÁLE

Která disciplína pro vás byla nejtěžší?

Anežka Chaloupková: Nejtěžší byla manuální zručnost.

Lucka Hutová: Jo, to bylo nejtěžší. Třeba zapálení ohně a přepálení provázku.

Pét'a Baliharová: Nejtěžší byla disciplína logické myšlení, bylo tam hodně šifer.

Esterka Čížková: Pro mně bylo těžké vyhledávání na internetu, třeba jízdní řády.

Lucka Hromadová: Určit vzdálenost na mapě, mapa měla měřítko 1:5000, to bylo těžké.

Natka Hrnčířová: Já si myslím, že nejtěžší byly šifry a taky překážková dráha.

Které disciplíny se vám povedly?

Anežka Chaloupková: Podle mě to byla zdravověda, to nás bavilo.

Lucka Hutová: Nejlehčí byla poznávačka rostlin a živočichů, měly jsme plný počet bodů.

Pét'a Baliharová: Poznávačka byla lehká a plnily jsme ji při jízdě na lodi, to bylo zábavné.

Esterka Čížková: Lehká byla taky disciplína o České republice a o skautingu.

Lucka Hromadová: Zdravověda byla lehká, ošetřovaly jsme krvavý koleno.

Natka Hrnčířová: Dopravní značky a křižovatky byly těžší, to nám dalo docela zabrat, ale nakonec jsme to zvládly.

Zároveň děkujeme Městu Lázně Bělohrad za finanční podporu při pořízení nových triček a družinové vlajky.

Hana Benešová a Hana Viktorinová, foto: Hana Benešová

STAROSTA a krajské zastupitelstvo

Říjnovými volbami skončilo čtyřleté volební období krajského zastupitelstva. Naše město v něm zastupoval starosta města **Ing. Pavel Šubr** za hnutí Starostové a nezávislí, které kandidovalo společně s TOP 09. Toto uskupení spolu s ODS, Východočechy a Hradeckým demokratickým klubem kandidujícím společně s KDU – ČSL působil v opozici. Na to, jak hodnotí činnost krajského zastupitelstva, jsem se ho zeptal krátce před letošními krajskými volbami.

Jak hodnotíš své čtyřleté působení v krajském zastupitelstvu?

Určitě mě v mnohém obohatilo. Poznal jsem blíže fungování kraje a jím řízených organizací v oblasti dopravy, zdravotnictví nebo školství. Pro jednání zastupitelstva nebo dopravního výboru, jehož jsem byl členem, musel člověk projít řadu materiálů, přemýšlet nad nimi, konzultovat své názory s dalšími zastupiteli nebo se radit s odborníky v dané oblasti. Díky tomu jsem poznal hodně nových lidí, a to nejen krajské zastupitele, ale také zaměstnance krajského úřadu a jeho organizací. V krajském zastupitelstvu působil hodně starostů, takže jsme také často probírali a řešili naše společné problémy.

Po volbách v roce 2012 vznikla na kraji koalice ČSSD a KSČM s většinou jednoho hlasu. Jak hodnotíš její vznik a fungování?

Po volbách se obecně očekávalo, že ČSSD se domluví na spolupráci s jinými uskupeními a vytvoří širší koalici. V prvním období po volbách bylo spojení ČSSD a KSČM ze strany opozičních zastupitelů hodně kritizováno, opozice ale nevyužila možnosti některé materiály neschválit. Koalici se určité věci povedly, některé ne. Za úspěch považuji např. dobré čerpání evropských dotací, díky čemuž se lepší kvalita silnic 2. a 3. třídy. Podařilo se také výrazně snížit dluhy krajských nemocnic. Na druhou stranu považuji za obrovský neúspěch výstavbu náchodské nemocnice, o které se stále jednalo, ale proti roku 2012 se příliš nepokročilo. Za neúspěch považuji také neřešení situace ve školství, chyběla mně i lepší komunikace kraje s obcemi.

S čím jsi třeba nesouhlasil a hlasoval proti?

Nesouhlasil jsem třeba s optimalizací středních škol, která byla postavena na jediném kritériu, a to počtu žáků. Domnívám se, že školství je potřeba řešit komplexně, posoudit, které obory společnost potřebuje, a zvýšit význam těchto učebních oborů. Je to spojeno s nesnadným krokem, kterým je zrušení některých gymnázií. A to nebude jednoduché. Na druhou stranu do středních škol brzy nastoupí silné ročníky, takže nelze neuváženě školy spojovat a rušit. Příklad bychom si měli vzít z neuváženého rušení mateřských škol před několika lety, neboť jejich kapacita dnes nestačí. Hlasoval jsem také proti koncepci zdravotnictví v kraji, což byl 200 stránkový nic neříkající popisný elaborát, v němž třeba nebylo ani slovo o lázeňství.

Nikdy ses netajil názorem, že dřívější uspořádání státní správy s okresními úřady bylo lepší než krajské uspořádání. Změnily 4 roky v krajském zastupitelstvu tvůj názor?

Nezměnily. Stále považuji systém s okresními úřady za funkčnější. Okresní úředníci měli lepší přehled o svém území a okres více a lépe spolupracoval s městy a obcemi. Dnešní systém je neuvěřitelně byrokratický a finančně nákladný. Stačí si uvědomit, že v našem kraji je 5 okresů. Dříve měl každý okresní úřad kolem 120 úředníků. Dnes má kraj více než 400 úředníků a navíc plno dceřiných organizací, které zaměstnávají spoustu dalších úředníků. V každém okrese navíc vznikly obce s rozšířenou působností (tzv. „malé okresy“), které mají často stejně úředníků jako bývalé okresy, ale jejich počet je zhruba trojnásobný. U nás jsou ORP v Jičíně, Hořicích a Nové Pace. Při vzniku krajů jsme byli od tvůrců reformy veřejné správy informováni, že dalším krokem bude rušení některých ministerstev, např. ministerstva pro místní rozvoj. Uplynulo 16 let, ministerstva zůstala a úspěšně navyšují počty zaměstnanců... Reforma po roce 2000 měla přinést také přiblížení státní správy občanovi, ale ona se spíše vzdálila – viz vydávání občanských průkazů nebo pasů a některá rozhodování ve výkonu státní správy.

Mělo tvé působení v krajském zastupitelstvu význam i pro naše město?

Myslím, že mělo. Zastupitelé jsou na kraji jakýmiisi zástupci svých měst a regionů a jsou logicky také blíže k rozdělování různých dotací. I když se systémem dotací vůbec nesouhlasím, tak by asi bylo špatné nevyužít možnost podpořit svoje město. Získali jsme tak např. 500.000 Kč na výtah v DPS, 350.000 Kč na pumppark, 1,2 milionu Kč na rekonstrukci hasičské zbrojnice a knihovny, 220.000 Kč na analýzu rizik, brzy budou opraveny všechny příjezdové komunikace do Lázní Bělouhradu, zůstalo zachováno SOU v našem městě, atd.

Před 4 roky kandidovali Starostové a nezávislí společně s TOP 09, nyní s Východočechy. Proč?

Jsem přesvědčen, že spojení s Východočechy je logičtější. Starostové mají jiné cíle než TOP 09, řadě starostů se příliš nelíbí konfrontační vystupování předsedy TOP 09 Miroslava Kalouska a ani spolupráce v regionech nebyla optimální. S Východočechy máme mnohem více společného. Byl jsem jedním ze starostů, kteří chtěli jít do krajských voleb bez TOP 09.

Ladislav Stuchlík, foto: archiv

ZAHRANIČNÍ

KVÍTKA v Bělohradě

Pracovní týden od 25. 9. do 1. 10. byl pro naši ZŠ zcela výjimečný. V tomto týdnu se totiž nekonala klasická výuka, ale probíhal velmi zajímavý vzdělávací projekt. (Jedná se o projekt s názvem EDISON a organizuje jej mezinárodní studentská organizace AIESEC. V jeho rámci zavítají skupiny pěti až osmi studentů z různých zemí celého světa do ZŠ a SŠ Královéhradeckého kraje)

Co je základní myšlenkou projektu?

Posílit povědomí žáků o cizích kulturách, tradicích a zvyklostech. Rozvíjet jazykové dovednosti žáků.

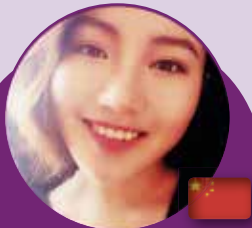
Kteří stážiště působili na naší škole?

Atefeh Seddinghin

Země: Irán
Přezdívka: Ati
Věk: 22 let
Záliby: čtení knih, psaní, umění

Jsem mírumilovná dívka, která studuje architekturu. Ráda vytvářím ručně dělané výrobky a trávím čas s dětmi, dokážu si s nimi hrát i velmi dlouho.

Cancan Xie

Země: Čína
Přezdívka: Cancan
Věk: 19 let
Záliby: filmy, vaření, povídky

Jsem divadelní herečka ve škole, usměvavá a přátelská. Od svých sedmi let hraji na piáno. Miluji vaření a pečení čínských specialit.

Aleksandre Giunashvili

Země: Gruzie
Přezdívka: Sandro
Věk: 20 let
Záliby: fotbal

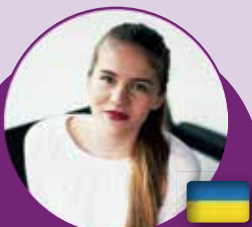
Do mých zálib patří zejména fotbal, astrologie a hudba, žánr hip-hop. Jsem vtipálek, soutěživý typ a nerad prohrávám.

Lilit Safaryan

Země: Arménie
Přezdívka: Lok
Věk: 22 let
Záliby: hudba, focení, cizí jazyky

Přizpůsobuji se novým situacím, kultuře, místům a společnosti velmi snadno, proto si myslím, že se mnou nebudou žádné zbytečné starosti.

Iuliia Sheptytska

Země: Ukrajina
Přezdívka: Julia
Věk: 22 let
Záliby: jóga, plavání, cizí jazyky

Velmi ráda cestuji a díky tomu mám spoustu vtipných zážitků na vyprávění. Na univerzitě jsem studovala anglický jazyk, také němčinu a francouzštinu. Strávila jsem studiem i rok v Polsku.

Shahed Alkhalzi

Země: Jordánsko
Přezdívka: Shahdoo
Věk: 18 let
Záliby: psaní, plavání, focení

Jsem studentka anglického jazyka na univerzitě, učím se anglicky už od dětství. Ráda zkouším nové věci, poznávám nové lidi a pomáhám lidem. Nikdy se v ničem nevzdávám.

Stáž těchto studentů v naší republice trvá šest týdnů, během kterých prezentují žákům svou zemi, vedou s nimi diskuzi a hrají teambuildingové hry.

Jak vypadal „pracovní“ týden stážišťů?

Dopolední program se každý den (kromě

svátečních středy) odehrával ve škole. Každý stážišťa měl připravený devadesátminutový blok, ve kterém se snažil představit svoji zemi, ale i sebe sama. Jednotlivé třídy se pak – podle přesného rozpisu – u jednotlivých stážišťů střídaly, takže do konce týdne absolvovaly kolečko šesti bloků.

PONDĚLÍ 26. 9. 2016

Hned v pondělí nám o sobě vyprávěl jediný kluk z těchto zahraničních studentů, Aleksandre Giunashvili, který pochází z Gruzie. Měli jsme mu říkat jen zkráceně Sandro. Jeho prezentace nám podrobněji přiblížila Gruzii a život tam. Dozvěděli jsme se toho spoustu od historie až po kulturu. Ukázal nám spoustu krásných míst a památek. Také nám představil tradiční gruzinská jídla. O sobě nám prozradil, že miluje fotbal (*asi jako většina kluků*) a hip-hop. Hodně zajímavé bylo, když jsme se pokoušeli napsat svoje jméno v gruzínštině. Naučili jsme se i pár slov jako například ahoj, na shledanou a děkuji.

Jeho prezentace byla hezká, jen mu bylo někdy špatně rozumět. Ale i tak se nám to všem líbilo!

ÚTERÝ 27. 9. 2016

V úterý jsme se měli seznámit se stážištkou z Jordánska. Podle vyprávění jiných jsme se měli na co těšit. Měla to být krásná, energická a moc příjemná dívka. Jmenovala se Shahed Alkhalzi. Chtěla, abychom jí říkali Shahdoo, Šiši, Šaša, Šušu a tak podobně. Svoji prezentací nám představila Jordánsko ze všech různých stran, od kultury přes muziku až po známá místa. Zjistili jsme, že miluje muziku a že si v každé volné chvíli zpívá. Potom nám představila tradiční jordánská jídla a jejich tanec dabke, který jsme si všichni vyzkoušeli. Velkým zážitkem bylo také psaní našich jmen v arabském jazyce. Velký rozdíl byl hlavně v tom, že oproti nám píšou zprava doleva, ale i jejich abeceda byla dost složitá. Naučili jsme se i pár základních slov jako například ahoj, děkuji apod. Její prezentace a přístup k nám se nám moc líbil. Myslíme, že splnila naše očekávání!

STŘEDA 28. 9. 2016

Ve středu nás čekal celodenní výlet na Malou Skálu. Cancan a Lok s námi bohužel nejely, protože měly jiný program s rodinami, u kterých bydlely. Ráno jsme se všichni sešli na

vlakovém nádraží. Vlakem jsme dojeli nejdřív do Staré Paky a tam se poté přestoupilo na vlak přímo na Malou Skálu. Ještě před samotnou cestou jsme si mohli koupit něco v samoobsluze a pak už jsme vyrazili na cestu. Nejdříve jsme pouze stoupali do kopce, ale když jsme dorazili nahoru, už bylo vše lepší. Paní učitelky nám vybraly ten nejkratší okruh, aby to všichni zvládli, hlavně Šiši, která prý dlouhé výlety moc v oblíbě nemá. Došli jsme až na Kalich, kde byla spousta krásných vyhlídek a zajímavých míst. Na jedné z vyhlídek jsme se nasvačili a dostatečně si i odpočali. Poté se pokračovalo v cestě nazpět. To už bylo jen z kopce dolů. Nakonec jsme všichni dorazili bez úrazu zpět na vlak, ve kterém si stážiště konečně trochu zdřímli a načerpali sílu. Celý výlet nám počasí přálo a moc se vydařilo!

ČTVRTEK 29. 9. 2016

Ve čtvrtek se nám představily 2 stážištky za sebou. Jako první byla 19letá Cancan Xie z Číny. Její prezentace byla oproti předchozím stážištům kratší, ale i tak jsme se toho o Číně dozvěděli hodně. Zjistili jsme opět něco málo o čínských památkách a městech, které nám porovnávala s Českou republikou. Představila nám i tradiční čínská jídla a zvyky. Hodně nás zarazilo, že třeba neslaví Vánoce a místo nich mají Jarní festival. Potom nám Cancan zazpívala tradiční čínskou písničku. Měla nádherný hlas! Také nás naučila, jak se máme představit v čínštině. Po celou dobu se nám hodně věnovala a často se nás ptala, jestli jí rozumíme. Zahráli jsme si i nějaké hry. Její přednáška se nám všem moc líbila! Cancan byla velmi energická a moc hodná.

Druhý blok jsme měli s Julií Sheptytskou, která pocházela z Ukrajiny. Měla opravdu krásnou a hodně propracovanou prezentaci. Zjistili jsme, že již ve svých 23 letech je učitelkou angličtiny a němčiny. Řekla nám, že strávila rok v Polsku a několik měsíců v USA. Dozvěděli jsme se samozřejmě i různé informace jak o hlavním městě Kyjevu, tak i o městě, ve kterém žije. Ukázala nám tradiční ukrajinský tanec a oděv k němu určený. Tanec jsme si samozřejmě zase vyzkoušeli. Nakonec jsme opět hráli různé hry. Byla to zábavná hodina a velice se nám její přednáška líbila!

PÁTEK 30. 9. 2016

V pátek nás čekali poslední dvě stážištky. Tou první byla Lilit Safaryan z Arménie, ale chtěla, abychom ji oslovovali jen Lok. Představila nám celou Arménii od kultury, jídla až po významná místa a především svátky a zvyky.

Také jsme si vyzkoušeli arménský tradiční tanec. Zjistili jsme, že Lok už umí hodně českých slov a že hraje v divadle a zároveň je reportérkou. Psát svá jména v arménštině byla také zábava, ale už o něco složitější. Ale i tak jsme to zvládli. Nakonec nám Lok představila dva její oblíbené svátky. První se jmenuje Vardavar a je to svátek o letních prázdninách, při kterém se všichni lidé navzájem polévají vodou a shazují do fontán. Druhý svátek je v zimě a spočívá v tom, že lidé zpívají a tancují okolo ohně a poté jej přeskakují. Škoda, že tyhle svátky nejsou i u nás. Byla to velmi zábavná a krásná dvouhodina, kterou jsme si moc užili...

Druhý blok jsme měli s Íránkou Atefe Seddighin, kterou jsme měli oslovovat Ati. Opět jsme se dozvěděli spousty nových informací o íránském jídlu, kultuře a jejích stylu života. Je velice odlišný od toho našeho. Velkou zajímavostí pro nás asi bylo, že v pouštích, kterých je tam u nich spousta, mohou dosahovat teploty až 70 °C a naopak v jiných, chladných oblastech Íránu může být přes zimu až -30 °C. Ati nám prozradila, že u sebe doma moc ráda vytváří různé ruční výrobky. Ukázala nám kabelku a peněženku, kterou si sama vyrobila. Musíme uznat, že je opravdu moc šikovná. Samozřejmě, že nesmělo chybět ani psaní našich jmen, tentokrát v perštině. Bylo to docela zajímavé a náročné, hlavně když jsme museli psát zprava doleva. Ati byla sice trochu stydlivější, ale i její přednáška se nám moc líbila!

Celý ten týden, který tu s námi mohli strávit tito cizinci, jsme si nadmíru užili a doufáme, že stejně tak i oni. Byla to zajímavá zkušenost a jsme za ni moc vděční!

Tereza Blažková, Valérie Kordíková 9.A,

Iva Plecháčová, foto: autorky

Náplň pro dopoledne byla pro každý den jiná. V pondělí si stážiště prohlédli naše město a zahráli si minigolf, v úterý se rozjeli do Nové Paky a navštívili Klenotnici. Celá středa se nesla ve znamení výletu na Malou Skálu a ve čtvrtek pro ně byla připravena návštěva našich lázní a čekala je exkurze do městského úřadu. Týden se překulil jako blesk a už tu bylo páteční slavnostní (*a dojemné - se spoustou „selfíček“*) loučení.

Kde byli stážiště ubytováni?

O možnost ubytovat zahraniční studenty u sebe doma byl mezi žáky a jejich rodiči takový zájem, že se na všechny hostitelské rodiny nakonec nedostalo. Hostitelská rodina si vždy toho „svého“ studenta užívala přibližně od 16 hodin, kdy končily společné aktivity organizované naší školou. O program svého hosta se také rodiny postaraly i v průběhu víkendu.

Děti z hostitelských rodin se zároveň staly osobními asistenty svého hosta a doprovázely jej na všech akcích (*výborná příležitost rozvíjet své komunikační a konverzační schopnosti v anglickém jazyce*).

Organizace celého týdne probíhala jako dobře seřízený stroj. Každý byl tam, kde měl být:

Ve cvičné kuchyňce šikovné dívky každý den připravovaly občerstvení.

Asistenti se od „svého“ studenta nehnuli a byli jim vzorně neustále k dispozici.

Po škole se ukázněně pohyboval tým žákovských reportérů, který vše dokumentoval.

A stážiště pak každý den dvakrát prezentovali svůj devadesátiminutový blok a jednotlivé třídy se díky přesnému rozpisu postupně u stážištů prostrídaly (nebyl zaznamenán žádný zádrhel ani náznak chaosu).

LEOŠ VRBATA

Jednatel společnosti Filipa, kterou převzal v roce 2015. Žije ve Studenci u Jilemnice. Zaměstnávání osob se sníženou pracovní schopností se věnuje od roku 2009. Jeho hlavními úlohami ve společnosti kromě statutární odpovědnosti a řízení chodu společnosti je její rozvoj, aktivní vedení obchodní činnosti a vyhledávání nových příležitostí. Je rozvedený a má tři syny.

Leoš Vrbata

Jak jste se dostal k Filipě?

Chráněnou dílnu Filipa jsem znal řadu let. S jejím bývalým majitelem Liborem Suchým jsem se o možné spolupráci bavil minimálně dva roky, postupně se tvořila dohoda, ke které došlo loni na jaře. Pak se začala připravovat technická stránka převzetí. Celý ten proces převzetí společnosti trval asi půl roku, což je poměrně krátká doba.

Co jste dělal před tím, než jste se dostal ke společnosti Filipa?

Po návratu z vojny jsem začínal jako obsluha sušící linky ve společnosti Devro (dříve Cutisin), která vyrábí umělé obaly na masné výrobky. Tam jsem se poprvé seznámil s oblastí logistiky, když jsem začal pracovat na pozici plánovače výroby. Další zkušenosti v logistice jsem postupně získával v jičínském CS Cargo, kde jsem mnoho let pracoval na nejrůznějších logistických projektech.

To vás logistika uchvátila tak, že jste se jí rozhodl věnovat i nadále?

Příležitost mi tento směr nabídla a v branži už jsem zůstal. Logistika je obor, ve kterém je velmi důležitá komunikace s lidmi, je to živá, dynamická oblast, kde je zapotřebí rychle reagovat na vzniklou situaci. Je to obor, kde vynaložené úsilí je rychle vidět (ale i selháni).

Co vás přivedlo k podnikání s lidmi s postižením?

Této oblasti se věnuji již osmým rokem. Někdy v roce 2008 jsem se náhodou dozvěděl o jedné chráněné dílně v náhodském regionu, která se vlivem krize dostala do finančních potíží. Měla

zajímavé zakázky, ale v souvislosti s hospodářským poklesem v té době jí sice klienti neodešli, ale objemy jejich zakázek významně klesly. V té době jsem provozoval malou logistickou firmu a viděl jsem velkou příležitost. Když se totiž skloubí koncept chráněných dílen s logistickou branží, tak to může celkem dobře fungovat pro všechny strany. Z těchto důvodů vznikla s původním vlastníkem poměrně rychlá dohoda na převzetí. Podnik se podařilo stabilizovat a vrátit jej k růstu. Byla to skutečně obchodní náhoda. Dnes už se v této společnosti neangažuji.

Jak byste charakterizoval Filipu?

Filipa byla založena v roce 1998 jako malá chráněná dílna. Po osmácti letech má přes čtyři stovky zaměstnanců a šest provozoven. Společnost roste, dnes už překročila hranici z regionálně fungující firmy do působnosti celorepublikové. Máme provozy ve třech krajích a připravujeme nové projekty v krajích dalších, například v Karlovarském a v Plzeňském kraji, kde by mělo k zahájení provozu dojít do konce tohoto roku.

Jaká je vlastně nabídka produktů a služeb Filipy? A kde všude má provozy?

Filipa má několik výrobních divizí: pod divizi výrobních projektů spadá výroba kabelových svazků, stavebních objímek, ventilačních jednotek a elektromotorků, laserové gravírování nejen reklamních předmětů a návlek korálů. Divize logistiky se stará o skladování zboží, balení náhradních dílů a kompletaci výrobků. Divize kovovýroby zajišťuje výrobu kovových palet, segmentů regálových systémů, jejich vývoj a konstrukci.

Sídlo firmy je v Lázních Bělohradě v Lázeňské ulici. Tam se nachází i jeden provoz, druhý v Lázních Bělohradě je ve Václavské ulici. Další provozy máme v Kosmonosích u Mladé Boleslavi, v Poděbradech, v Jablonci nad Nisou a v Liberci.

Hlavní průmyslový segment pro nás je automobilový průmysl a vysokou úroveň služeb Filipa dokazuje tím, že firma vlastní certifikační audit systému řízení jakosti – ISO/TS 16949, který je právě v tomto oboru klíčový.

Jaké další plány máte?

Chceme, aby Filipa rostla, chceme zlepšovat zázemí našim lidem, oslovovat nové klienty a rozšířit portfolio našich služeb a výrobků.

Také bychom rádi s našimi zaměstnanci lépe komunikovali. Ono to není úplně jednoduché při tom počtu provozů v různých krajích. Proto připravujeme nástroje, které nám to brzy umožní. Je pro nás důležité, aby naši zaměstnanci napříč všemi provozy věděli, co se ve společnosti děje, co je nového, kam směřujeme. Ale zároveň je nutné, aby tyto nástroje zajistili oboustrannou komunikaci. Nejen směrem od vedení.

Zmínili jste, že sídlo firmy se nachází v Lázních Bělohradě. Sídlní v pěkné, historické budově.

Děkuji a souhlasím. Ta budova byla sídlem společnosti dlouhodobě a my teď aktuálně plánujeme její řádnou rekonstrukci. Vycházet budeme z původní podoby, ale vzhledem k tomu, že je už více než sto let stará, tak použijeme moderní technologie. Firma roste, tak potřebuje využít veškeré prostory, které má k dispozici. Jinak plánujeme modernizaci všech našich provozů, ale to bude pochopitelně nějakou chvíli trvat.

Filipa je poměrně významná česká firma v Lázních Bělohradě. Jaké jsou vaše vztahy s městem?

Sídlo společnosti je v Lázních Bělohradě a jsme tady rádi. Nedávno jsme měli tu čest, že nás navštívil starosta Pavel Šubr, tak jsme mu ukázali provoz v Lázeňské ulici a hlavní budovu, bývalou vilu rodiny Lelkových. Na půdě pan starosta zmínil osud dcery slavného herce Oldřicha Nového, která konec války přečkala skryta před nacisty právě v této budově a v dřtírně skla V Lukách.

Každopádně se rádi zúčastníme schůzek se zástupci místních firem, které se dříve konaly pravidelně a které chce pan starosta opět pořádat. Zároveň jsme si potvrdili společný zájem na zahájení budování spolupráce mezi městem a Filipou.

V červenci byl na gothardském hřbitově v Hořicích odhalen nový památník bitvy u Hradce Králové, která měla letos kulaté, 150. výročí. Dočetl jsem se, že Filipa byla jedním ze sponzorů památníku. Je to tak? A pokud ano, proč?

Oslovili nás lidé z Hořic, z okolí sochaře, který památník připravoval, že hledají finanční podporu pro zhotovení památníku. Je to regionální záležitost, která se nás týká, tak jsme chtěli trochu pomoci. Částka, kterou jsme poskytl, nebyla nijak závratná. Ale byli jsme požádáni, abychom pomohli dobré věci, tak jsme tomu šli naproti.

Ještě zpět k vašemu oboru podnikání. Jak byste ho charakterizoval?

Tak je to především podnikání v sociální oblasti, která má svá specifika. Asi těžko by v tomto oboru mohly fungovat sociálně lhostejné osoby. Pro nás ve Filipě je tedy toto kritérium důležité. Uvědomujeme si, jak důležité naši zaměstnanci jsou a chceme, aby se ve firmě cítili dobře. Dále tento obor podnikání není vhodný například pro někoho, kdo počítá s rychlým ziskem. Zisk je samozřejmě důležitý a potřebný, podnikat se má za účelem tvorby zisku. To samozřejmě neplatí pro neziskové organizace. Ale zisk v tomto oboru je úměrný tomuto druhu podnikání a profitu se dosahuje v delším časovém horizontu. Navíc je potřeba počítat s tím, že se značná část vydělaných peněz musí investovat zpět do provozu. Je nutné vytvořit zaměstnancům vhodné zázemí a neustále ho zlepšovat. Firma také potřebuje finanční rezervy, aby byla schopna čelit případným změnám na trhu, ale také proto, že je do velké míry závislá na státních regulacích. I proto je výhodná vzájemná spolupráce s ostatními chráněnými dílnami.

Zmínili jste jistou závislost na státu. Mohl byste to upřesnit?

Chráněná dílna je státem ze všech stran regulovaný subjekt. Jakákoliv nesrovnalost, sebemenší porušení bezpečnosti práce, nebo ani ne porušení, ale jakýkoliv konflikt s úřední mocí může firmu ohrozit. To je bohužel nezanedbatelné riziko. Přitom spolupráce se státem je klíčová, stát nám poskytuje různé příspěvky. Specifikum je pochopitelně orientace na úzkou skupinu lidí, zaměstnanců, kteří mají postižení, zároveň ale musí mít postižení takového typu, abychom své zakázky mohli plnit.

Kdyby stát žádné příspěvky na zaměstnávání lidí s postižením neposkytoval, tak by nebylo možné v této oblasti podnikat. V tu chvíli by to ekonomicky nebylo rentabilní.

Logistika

Kabelové svazky

To znamená, že bez příspěvků od státu by vaši zaměstnanci ztratili práci?

Ano. V takovém případě bychom chráněná pracovní místa nemohli provozovat. Protože lidé s postižením přece jenom mají nižší produktivitu práce. Mají svá specifika například v tom, že se jim musí různé přízpůsobit pracovní prostředí nebo vybavení. Naši zaměstnanci pracují na zkrácené úvazky, mají vyšší nemocnost. V normální firmě je nemocnost běžně tak deset až patnáct procent. My se pohybujeme kolem pětadvaceti až třiceti procent. Tuto zátěž nám pomáhá snížit stát. Jednak formou příspěvku, a pak ještě stát pomáhá tím, že všechny firmy jsou povinny zaměstnat lidi s postižením. A když to ta firma nezvládá sama, tak by měla spolupracovat s chráněnou dílnou, jako je Filipa.

Od podnikání pojd' me ještě krátce k vaší osobě. Prozradíte čtenářům něco osobního?

Příznám se, že o osobních věcech mluvím nerad. Taky si nemyslím, že bych byl nějak zvlášť zajímavý. Rád si zaspórtuji, v létě vyjízďím na kolo, v zimě rád lyžuji, někdy si zahraju tenis, občas chodím plavat. To vše jen pro radost. Také péče o dům a zahradu je celkem fajn, člověk si vyčistí hlavu.

Ale na prvním místě je především rodina a společné aktivity. Mezi nimi bych zmínil cestování s karavánem. To si celkem užíváme, hlavně děti. Jak cestování v tuzemsku, tak i v zahraničí. Od Moravy a Podyjí až po Jeseňníky, třeba obdivované Dlouhé stráně, sedmý div České republiky, obří přečerpávací vodní elektrárna. To byl velký zážitek.

Za zmínku možná ještě stojí, že rád jezdím na motorce a mám dva veterány, dvě staré Jawy, Jawa 250 Pérák a 350 Kývačka.

Nejste čistou náhodou příbuzný s Václavem Vrbatou, známým z tragického příběhu sportovců Hanče a Vrbaty?

Pravda je, že i on byl ze stejného kraje. Ale bohužel Vás musím zklamat, je to pouze shoda příjmení.

*Děkujeme za rozhovor.
Za málo.*

David Binar, foto: autor

Rokajl

Český reprezentant v judu (66 startů), vítěz světového poháru juniorů, 9. místo z juniorského MS, 7. na evropské olympiádě mládeže, dvakrát 9. na ME juniorů, několikanásobný medailista na MČR (6x zlatý). Bydlí v Hradci Králové, kde je členem Judo klubu HK. Můžeme ho vidat v bazénu zdejšších lázní, kde brigádně působí jako plavčík a nový školní rok zahajuje v hořickém Gymnáziu, střední odborné škole, střední odborném učilišti a vyšší odborné škole jako učitel angličtiny a tělocviku.

Judo je v bělohradské kotlině vnímáno spíše jako okrajový sport a je v našem kraji spojováno především s městy Jičín nebo Hradec Králové. Většina oslovených Bělohradáků si však pod pojmem judo vybaví jméno Vaníček. A mladší z bratrů – Tomáš, který si letos splnil olympijský sen účasti na XXXI. OH v brazilském Rio de Janero, se s námi o pár postřehů z tohoto sportovního svátku podělil.

Po nekompromisním verdiktu lékařů – zákaz s vrcholovým sportem, jsi asi už moc v účast na OH nevěřil, co?

Před čtyřmi lety jsem kvůli zranění skončil s profesionálním sportem, od té doby se věnuji judu rekreačně, i když jsem ještě párkrát závodil na mistrovství republiky. Už jsem ale viděl, že bych se výkonnostně nevrátil tam, kde jsem býval, tak se tedy udržuji v kondici trénováním s olympionikem Pavlem Petříkovem, kterého jsem jako sparingpartner doprovázel na hrách v Riu.

Judisté zahajovali své boje hned v prvních dnech olympiády. To jste vlastně v Riu byli ještě před zahájením her?

Odlétali jsme už 28. července a já se vracel 9. srpna. Pavel se pral hned 6. srpna. V 1. kole splnil očekávání a postoupil přes papírově slabšího soupeře. V dalším kole přišel na řadu bývalý mistr světa Naohisu Takata z Japonska, jeden z osmi nejlepších dle žebříčku. Tam už se prostě vybírat nedá – v judu dělí úspěch od neúspěchu jen zlomek. Dopadlo to, jak to dopadlo – Pavel skončil na děleném devátém místě. Jéza (Jaromír Ježek) vstupoval do soutěže 8. srpna, vypadl v prvním kole s Magdiellem Estradou z Kuby.

Takže zlatý úspěch Lukáše Krpálka jsi už sledoval doma v televizi?

Nojo, bohužel. U Krpoše jsem v medaili věřil. On se dokáže neuvěřitelným způsobem nabít a vyvinout na soupeře takový tlak, že pak může porazit kohokoli. To dokázal i ve finále, Azerbajdžánce Elmara Gasimova doslova zničil. Od zápasu k zápasu se zlepšoval a dotáhnul to až na zlato. Jeho zásluhou mediálně zájem o judo u nás určitě vzroste.

Na jaké úrovni bylo zázemí sportovců?

Já jako sparing jsem bydlel mimo olympijskou vesnici, tudíž jsem byl závislý na dopravě. Nebylo to daleko, ale od začátku bylo fungování dopravy dosti chaotické. Než jsem zjistil všechny potřebné informace, tak jsem ztratil hodně času. Chyběly i základní údaje, kdy a kam spoje jedou a nově vzniklá autobusová zastávka před olympijským parkem ještě v den mého odletu nefungovala. Denně jsem byl tak hodinu a půl na cestě nebo ve frontě. Během olympiády však organizátoři nedostatky průběžně odstraňovali a ke konci byl průběh na podstatně lepší úrovni. Jinak velký kus práce odvedlo vedení české výpravy. Dokázali pro sportovce vytvořit výborné podmínky. Martin Doktor dokáže vycítit, co sportovci potřebují. Vždyť on sám má z OH dvě zlaté – sportovci ho prostě berou.

Hodně přetřásaná byla otázka bezpečnosti sportovců.

Zabezpečení bylo od začátku dobré, všude bylo hodně vojáků a policajtů. Opatření se mi zdála dost tvrdá, ale po pár dnech už nebyl problém protáhnout se i do míst, kam bych se s akreditací pro sparing dostat neměl. Myslím, že v centru veškerého dění byla tato otázka zabezpečena dobře. Samozřejmě při opuštění míst určených pro sportovní výpravy rizika kriminality podstatně stoupala, především v centru.

A jak klapala organizace?

Zajištění od začátku nefungovalo, jak by mělo. Já to posuzuji z pohledu své první olympijské zkušenosti. Ale ostatní, co už nějakou olympiádu zažili, se shodli na tom, že na předchozích olympiádách byla organizace a zajištění na vyšší úrovni. Latinská Amerika má trochu uvolněnou mentalitu, čas tam nikdo moc neřeší. Takže organizace, která má mít striktní řád, musí být i tímto faktem ovlivněna.

Co atmosféra mezi sportovci?

Když jsem se dostal do vesnice s Pavlem nebo s Jézou, tak úžasnou atmosféru vnímáš na každém kroku. Všude se potkávají sportovci z různých sportovních odvětví a je vidět vzájemná podpora. Zapůsobil na mě Vávra Hradílek, to je takový společenský člověk, srdač, co rozumí sportu. Mimo to má vynikající vztah s Jaromírem Ježkem a vychází skvěle i s celou judistickou partou. Obecně „vodáci“ jsou super parta, což potvrzují i ostatní judisti.

Jak na olympiádě sportovcům vaří?

Sportovci mají různé chutě a požadavky v oblasti stravy. Jídla ve vesnici byla obrovská, vysoké kvantum jídla a pestrá nabídka byly však na úkor kvality. Ale věřím, že dostačující to bylo pro každého. V McDonaldu byla ovšem fronta pořád. Nouze o pitný režim díky dostupnosti automatů nebyla.

Navštívil jsi i nějaká místa mimo sportoviště?

V den volna, mezi zápasy Pavla a Jézi, jsme vyjeli spolu se sparingem pro Krpoše a trenéry na Copacabanu. Chtěli jsme se jít podívat i na sochu Krista, ale vzhledem ke špatnému počasí na to nedošlo. Hodně se mi líbilo v Českém domě. Byl velmi pěkně zařízený, součástí byly místnosti s hezkou ukázkou českého sportu a kultury pro veřejnost a místnost pro setkávání členů naší výpravy s českým pivem a občerstvením. Oproti Slovenskému, který na mě už tak nezapůsobil. Bohužel, nebyl prostor podívat se na jiné sporty a podpořit české sportovce.

Nastupuješ do hořické školy jako tělocvikář, práce s mládeží tě baví i v judu?

V Hradci i v Jičíně trénuji žactvo. V Jičíně teď trochu zájem o judo opadl a vyhledávanější je házená. Pokud se však už od mladých vytvoří dobrá parta, tak potenciál tam určitě je. V Hradci je situace jiná. Judo tam má úspěšnou historii a čtyři judistické kluby tvoří širokou základnu. U mládeže hodně záleží i na zázemí v rodině. Když vezmu sebe s bráchou, tak táta pro nás udělal fakt hodně.

Na tatami v soutěžích už tě tedy nevidíme?

Trénuji jen jako sparing s Pavlem. Závodní ambice už nemám, maximálně odeperu pár zápasů v první lize za Jičín.

Jaroslav Voves, foto: Tomáš Vaníček

S olympijským vítězem Lukášem Krpálkem

S Pavlem Petříkovem

Rio de Janeiro pro tebe byla již třetí olympiáda. Hodně účastníků tvrdilo, že byla organizačně nejhorší. Co si myslíš ty?

Osobně si myslím, že to byla tak trochu mediální bublina. Z mého pohledu se Brazilci snažili, co to šlo. Doprava a organizace soutěží probíhala bez výraznějších výkyvů a prodlev. Rio možná trochu doplácelo na to, že následovalo po Londýnu, kde skutečně vše šlapalo jako hodinky. Nelze srovnávat ekonomickou sílu Brazílie a Anglie. Taktéž mentalitu lidí a rozlohu obou měst. Takže, jak jsem uvedl na začátku, z mého pohledu olympiáda proběhla dobře a oba ceremoniály, jak zahajovací, tak závěrečný, na stadionu Maracanã byly opravdu úžasné.

Tvoje svěřenkyně Vendula Frintová zůstala 27. místem trochu za očekáváním. Jak hodnotíš její výkon?

I pro Vendulu to byla v pořadí třetí olympiáda. V Pekingu obsadila 23. místo, v Londýně 15. a v Riu jsme oba oprávněně pokukovali po desítce. I průběh sezóny nasvědčoval tomu, že umístění v první desítce není nereálné. Bohužel je to sport a závod dopadl, jak dopadl. Domnívám se, že její umístění ovlivnily tři aspekty. První byl, že byla strašně dlouho v nejistotě, zda na OH pojedou nebo ne. To nás stálo dost hlavně psychologických sil. Místo OH jsme řešili věci, které jsme řešit vůbec nemuseli, kdyby vše záleželo na zdravém úsudku někoho jiného. Druhý a třetí aspekt na sebe plynule navazují. Z vody vybíhala na konci první skupiny, i když umí zaplavat lépe. Bez problémů dokáže vylézat v první třetině vedoucí skupiny. Následovalo velmi rychlé depo a cca po 2 km byl prudký kopec, před kterým se zformovala vedoucí skupina, ve které bohužel nebyla. Jelikož ve vedoucí skupině byla i vynikající cyklistka Nicola Spirig, byl tím závod v podstatě rozhodnut. O přední pozice se bude bojovat bez ní.

Triatlon se poprvé dostal na olympijské hry v roce 2000 v Sydney, kde Honza Řehula získal bronz. V Sydney startovali 4 českí triatlonisté, v Aténách 2004 dokonce 5, v Pekingu 2008 3, v Londýně 2012 4 a nyní jen Frintová. Znamená to ústup českého triatlonu?

Úplně jednoznačně to takto hodnotit nelze. Český triatlon historicky stavěl na individualitách. Ti sportovci byli ochotni věnovat triatlonu víc než ostatní nebo měli o trochu více talentu. Tohle je i případ nás s Vendulou. Když jsme viděli, že není možné se zlepšovat doma, odešla trénovat do zahraničí, aby byla v kontaktu s nejlepšími.

Podle mě triatlon stále nenašel ten správný model přípravy a výchovy. Možná umí zajistit výchovu a tréninkovou přípravu do juniorských let, ale od kategorie do 23 let a výše se to nedaří. A právě tato kategorie je pro budoucnost triatlonu a seniorské reprezentace klíčová. Proto to je opět na individualitách, ze kterých nám v tomto olympijském cyklu zůstala pouze Vendula. Hodně se psalo o zranění Švarce, které ho vyřadilo z OH žebříčku. Nebyla to pravda. Jak u Švarce, tak u Čelůstky byla prvotním momentem, kvůli kterému se nekvalifikovali na OH, neschopnost bodovat do olympijského žebříčku v klíčových letech 2014 a 2015. Na počátku roku 2016 měli na místa zajišťující start na OH takovou zrátu, že se s tím již nic dělat nedalo.

Dá se nějak porovnat triatlon devadesátých let minulého století, jak jsme ho na vrcholné úrovni znali i v Bělohradě, a dnešní špičkový triatlon?

Určitě se dá porovnat v nasazení závodníků, to zůstalo pořád stejné. Odlišná už je doba. Pokud pomineme materiálový pokrok, tak v devadesátých letech byl triatlon na počátku své cesty. Jednalo se o nový atraktivní sport, jehož vznik provázal velký zájem lidí a touha vyzkoušet

Jirka Seidl, dříve populární triatlonista závodící na začátku 90. let za TJ Lázně Bělohrad, poté dlouholetý trenér české triatlonové reprezentace, tráví už dlouhé roky alespoň týden dovolené v našem městě. Letos v půlce srpna odjížděl s rodinou v pátek z dovolené v Bělohradě domů do Pardubic a v sobotu již v Rio de Janeiro obhlížel se svou svěřenkyní Vendulou Frintovou na pláži Copacabana tratě olympijského triatlonu. Po návratu jsme ho požádali o pár pohledů jak na olympiádu v exotické Brazílii, tak na současný triatlon.

si, co provede spojení tří nejpobulárnějších letních sportů v jeden celek. Triatlon měl i raketový vstup mezi olympijské sporty a doma jsme měli velmi silné funkcionářské zázemí v podobě vizionářského předsedy Pavla Kořana. To vše umocnil bronz Honzy Řehuly na OH a triatlon byl v podstatě na vrcholu.

V dnešní době si triatlon musí svoji cestu klestit mezi nabídkou dalších sportů, které nejsou tak finančně a časově náročné. Z hlediska fyzického zatížení není mnoho sportů, které by byly náročnější. To jsou všechno důležitá fakta, se kterými je třeba počítat. O tom, že je třeba hledat řešení, mě přesvědčil pohled do výsledkové listiny letošního MČR v Brně, kde elitní závod dokončilo 14 mužů. V tomto srovnání výsledkových listin jasně vedou devadesátá léta...

Zpátky k Riu – navštívil jsi ještě nějaké další sporty a co třeba koupání na Copacabaně?

Jelikož triatlon byl na programu až předposlední den her, tak jsme toho z ostatních sportů moc neviděli. Večer po závodě žen jsme stihli atletiku a nádhernou pětku v podání Mo Faraha. V neděli jsme měli štěstí, že jsme získali lístky na horská kola, a tím pádem viděli stříbro Jardy Kulhavého i nedokončený závod Petera Sagana.

Vzhledem k informacím o kvalitě vody Vendula neodplavala ani jeden z tréninků v moři, nechtěli jsme riskovat před závodem nějaké zdravotní komplikace. A ani já jsem se moc do vln Atlantiku nehrnul.

Jak se věnují sportu sami Brazilci? Pro ně je určitě fenoménem fotbal.

Oni jsou od přírody hraví. Mají rádi hry a tanec. To vše vychází z jejich mentality „okamžiku“. Moc neřeší, co bude zítra, ale žijí přítomností. V popularitě vede fotbal a plážový volejbal. S míčem je to baví, ale i když ve městě vidíte dost lidí běhat, tak to jsou spíše jiné národnosti než Brazilci.

A nějaký speciální zážitek z Ria?

Možná to nebude až tak zajímavé, ale z OH vesnice na tréninky, které probíhaly na Copacabaně, kde byl i start závodu, jsme se dopravovali autobusy a také autem, o které jsme následně požádali, když jsme viděli, kolik času doprava autobusem zabere. Jednak už samotné řízení v brazilském provozu byl zážitek a takové moje malé vítězství bylo, když jsem čas jízdy z OH vesnice na Copacabanu, což je nějakých 35 kilometrů, srazil pod 80 minut.

V historických záznamech mnoho olympioniků z jičínského okresu nenajdeme. O to potěšitelnější je, že díky Tomášovi s Jirkou tam trvale zůstane bělohradská stopa.

Pavel Šubr, foto: Jiří Seidl

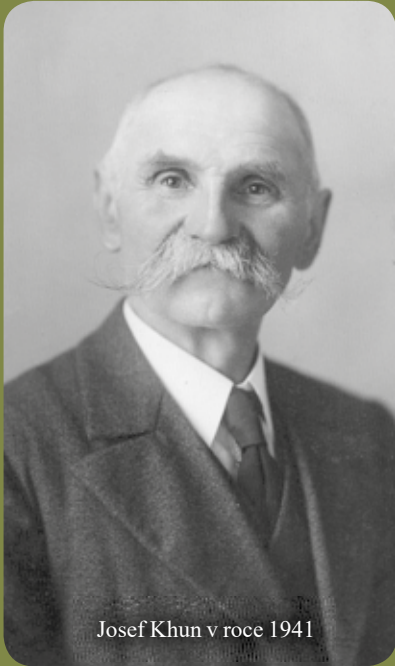

Zástupci českého triatlonu v Riu

Vendula Frintová s vítěznou Američankou Gwen Jorgensenovou

Khunovo

Josef Khun v roce 1941

Často procházíme místy, která nám již nic nevyprávějí o své minulosti, stejně jako když procházíme kolem lidí nenápadných, ale vzácných svými postoji a životním posláním. Kupodivu se tak stalo i s místem, které se kdysi proslavilo přičiněním těch, kteří na něm zanechali stopy svého životního snažení, své práce i svých dovedností.

Jak vzácné a úctyhodné je mít potomky, kterým osudy svých předků nejsou lhostejné, kteří vynaloží mnoho energie a úsilí na ucelení obrazu minulosti, který se zdál být již časem zavátý. To se podařilo MUDr. Anně Vulterinové, pravnučce jednoho z rodu brtevských Khunů, která nám poskytla informace a vzácné dokumenty o životě těch, kteří svojí prací svým způsobem rod proslavili.

První doložená zmínka o rodu Khunů sahá až k roku 1800, kdy se rodina Františka Khuna v Brtvi usadila. Kolem roku 1825 se narodil syn Josef, jehož syn František se narodil 20. 9. 1853. Prvorození synové dostávali jména František po generacích střídavě se jménem Josef. František Khun dal základ budoucímu proslavenému zahradnictví. Byl to jistě zajímavý člověk, jeho postava se pod jiným jménem vyskytla i v některé z povídek K. V. Raise. Spisovatel často Františka Khuna navštěvoval a čerpal z jeho slov i života náměty ke svým povídkám, které tak věrně ilustrovaly tehdejší život lidí z našeho Podkrkonoší.

Že byl František Khun člověk osvícený, svědčí i to, že dal svého syna Josefa vyučit řemeslu zahradnickému u Josefa Mazánka v Jičíně. Zahradnictví v Brtvi se tak stalo po odborné stránce vyhlášeným v širokém okolí a postupně svůj pěstitelský sortiment

Rodina Khunova před svou chalupou v Brtvi

Khunovo sadařské hospodářství za brtevskou školou

zapomenuté zahradnictví

Foto z vázání a odvozu stromků. Stojící na voze sadař Khun, u hlavy koně sedlák Václav Fohl

rozšiřovalo. Se svojí manželkou Františkou rozenou Kulhánkovou ze Vřesníku, s celou svojí rodinou včetně dětí se práci v zahradnictví plně věnoval nejen Josef, ale stále ještě otec František. Rodina žila pospolu v jednom domě, kde platil ucelený řád. Kromě rodiny zaměstnávali ještě pomocné síly zejména z řad občanů Brtve. Žádné technologie práce, žádné stroje, vše se zpracovávalo ručně. A dostavily se i úspěchy. Josefa Khuna proslavily zejména vyšlechtěné odrůdy švestek.

Kromě pěstování ovoce a zeleniny byla na pozemku za tehdy novou brtevskou školou vybudována školka, kde se vzrostlé stromky vázaly, balily do svazků a odvážely na prodej. Odvoz zajišťoval statkář pan Václav Fohl z Brtve, jehož syn se po mnoha letech oženil s vnučkou pana Khuna Hanou, rozenou Bryknarovou. Vybudována byla také sušárna švestek, které putovaly do obchodů a nesporně byl o ně veliký zájem.

Tak slibně se rozvíjelo Khunovo zahradnictví, ale přišla druhá světová válka. Firmu převzal syn Josef, který neunesl nápor války a později znárodnování soukromého majetku. Zahradnictví se rozpadlo. Lidé si to, co zbylo, postupně rozebírali, a tak kdysi slavné zahradnictví upadlo v zapomenutí.

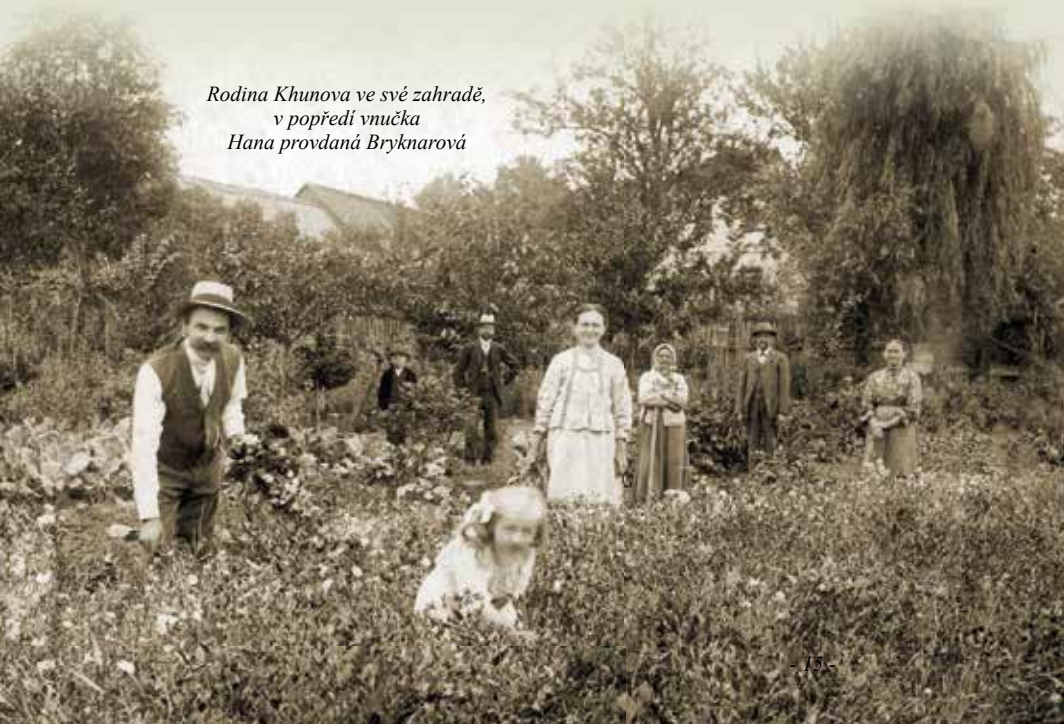
Ale ne zcela. V časopise Krkonoše – Jizerské hory byl v roce 2013 zveřejněn článek pod názvem „(Téměř) zapomenuté odrůdy Hořicka: V Brtvi u Lázní Bělohradu působil na začátku minulého století školkař a rolník pan Khun, který vypěstoval několik výborných odrůd švestek: Khunova Blaženka (pojmenovaná po jeho manželce), Khunova raná a pozdní švestka. Jeho zásluhou se rozšířila Hamannova švestka, která pochází z nedalekého Újezda. Jedná se o švestku, která dozrává asi 10 dní před švestkou domácí. Na své zahradě pěstoval pan Khun i řadu starých místních odrůd jablek a hrušní.“

Stopy práce nejsou zapomenuty a stále nesou ovoce, to v pravém slova smyslu.

Hana Friedrichová, foto: archiv rodiny

Rodina Khunova ve své zahradě, v popředí vnučka Hana provdaná Bryknarová

Khunova švestka Blaženka, pojmenovaná po sadařově manželce

Historické fotky z Bělohradska

1

Brtev, zřejmě poslední rozloučení

2

Brtev

3

Brtevští hasiči

4

Foto celé školy v Bělohradě - 1928

5

Budova nádraží za c. k. mocnářství

6

Bělohradský Sokol

7

Dvě partie z Bažanice

8

Flumovy sady v H. N.
Vsi před r. 1932

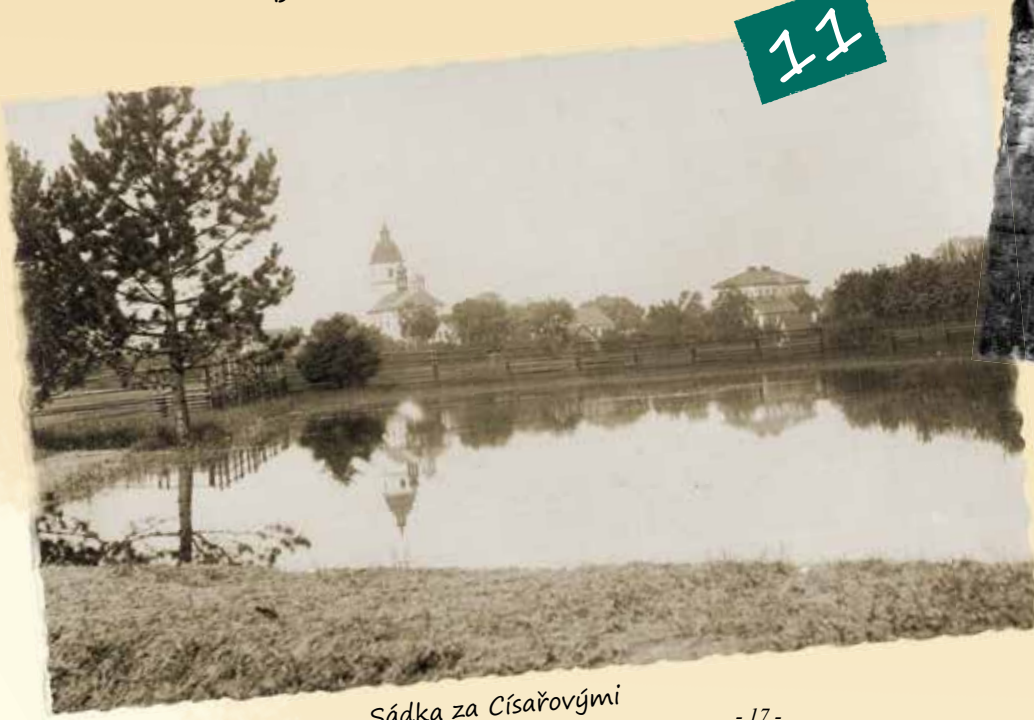
9

Budova školy a Fričova muzea před r. 1925

10

Na Javorce před r. 1928

11

Sádka za Císařovými

EAST BOHEMIA TOUR

V pátek 9. září odstartovala u sokolovny v Lázních Bělohradě první etapa silničního cyklistického závodu East Bohemia Tour. Cyklisté z 23 zemí a z 22 profesionálních týmů absolvovali v okolí Bělohradu 5 okruhů na trati L. Bělohrad – D. N. Ves – Byšičky – Černín – Lukavec – Dobeš – Červená Třemešná – Miletín – Vidoň – Tetín – Lázně Bělohrad. V pátém okruhu spurtovali u sokolovny při rychlostní premií a poté pokračovali přes Pecku, Debrné a Pilníkov do cíle v Trutnově. Etapu absolvovali průměrnou rychlostí více než 47 kilometrů za hodinu. Celkovým vítězem East Bohemia Tour, který byl zařazen do 2. kategorie závodů Mezinárodní cyklistické unie (UCI), se stal Slovinec Jan Tratnik z rakouského týmu Amplatz – BMC před Němcem Kanterem a Španělem Zuritou. Nejlepším Čechem byl 18. Martin Hunal z pořádatelského týmu PSK Whirlpool Author.

(šup, jv, aja, pl)

KRÁSNOU ZAHRADU MÁ V DOLNÍ NOVÉ VSI PANÍ LÍBA BERNARDOVÁ

Kolik práce a času se za ní asi skrývá?

(iv)

LÁZNE BĚLOHRAD 2017

STOLNÍ KALENDÁŘ
s fotografiemi
Lázní Bělohradu a okolí
v prodeji v bělohradských trafikách
a v Památníku K. V. Raise.
Cena 70,- Kč

LEDEŇ 2017	16
	17
	18
	19
	20
	21
	22
BŘEZEN 2017	7
	8
	9
	10
	11
	12
	3
	4
	5
	6
	7
	8
	9

ŘEŠENÍ PŘESMYČEK:
1) U Flégla 2) U Hartmanů 3) Grand hotel
4) U kapra 5) Koruna 6) U Hloušků
7) Na mostě 8) Strom života

TURNAJ VE STOLNÍM TENISE

V sobotu 24. září 2016 uspořádal oddíl stolního tenisu TJ Lázně Bělohrad 40. ročník tradičního turnaje ve dvouhře a čtyřhře mužů. V nové herně stolního tenisu se ho zúčastnilo 38 hráčů. Překvapivým vítězem se stal sedmnáctiletý odchovanec bělohradského stolního tenisu Jakub Fejfar, který od letošní sezony bude nastupovat za TJ Nová Paka v krajských soutěžích.

Výsledky: dvouhra: semifinále: Jakub Fejfar – Ivan Studecký (TTC Vrchlabí) 3:1, Roman Vitvar (TTC Vrchlabí) – Petr Barcal (Viktoria Vestec) 3:0, **finále:** Jakub Fejfar – Roman Vitvar 3:1, **čtyřhra: semifinále:** Horák, Vitvar (TTC Vrchlabí) – Michal Petřivý, Milan Šulc (TJ L. Bělohrad) 3:0, Vzorek (Hořice), Fejtek (Jičín) – Pospíšil (Hr. Králové), Studecký 3:2, **finále:** Horák, Vitvar – Vzorek, Fejtek 3:0.

(mip)

Město Lázně Bělohrad děkuje panu Pavlu Lasíkovi z Teplic, který u nás vlastní chalupu, za opravu a renovaci obecní studny s pumpou ve Vojtíškově ulici u břehu Javorky. (jan)

VÝKUP STAROŽITNOSTÍ

DOBŘE ZAPLATÍM

za staré obrazy, hodiny, náramkové a kapesní hodinky, fotoaparáty a objektivy, pivní lahve s nápisy, mince a bankovky, odznaky a vyznamenání, housle, pohlednice a knihy, porcelánové a kameninové sochy, obrazové rámy a jiné.

PORADENSTVÍ I NÁVŠTĚVA JE VŽDY ZDARMA.

PLATBA V HOTOVOSTI.

Telefon: 605 254 511, můžete i SMS.

Vážení přátelé, jedna z věcí, která mně asi nikdy nepřestane opravdu VADIT, je ta, že se stále mezi námi najdou takoví jedinci, kteří musí za každou cenu něco zničit. Pokaždé, když se podaří něco hezkého, anebo když město něco opraví či vybuduje, se najde, a promiňte mi ten výraz „bezmozek“, který si musí svoji sílu dokazovat podobnými excesy, jako je čerstvě zničený koš na novém pumparku v Horní Nové Vsi. Škoda za několik tisíc korun způsobená během několika málo vteřin. Prosím, buďme všichni ohleduplní ke svému okolí a ke společnému majetku, abychom nemuseli vynakládat energii na likvidaci naprosto zbytečných škod. Děkuji moc. Jan Pavlásek, místostarosta

LÁZEŇSKÁ LYŽE

V nedělním odpoledni 9. října opět ožilo v Bělohradě běžecké lyžování. Nultého ročníku závodu na kolečkových lyžích se zúčastnilo jedenáct sportovců. Na deseti okruzích si na nové silnici mezi lázněmi a Brtví nejlépe vedl dálkový běžec na lyžích Vrchlabák Daniel Máka. Zvítězil v čase 1:10 před Ladislavem Knápkem, kterého porazil o tři a půl minuty. Pokud se letošní ročník dočká následování a přenese duch běžeckého lyžování z před třiceti lety pořádaného populárního seriálu závodů pod názvem Lázeňská lyže do dnešní doby, ukáže až čas. V každém případě Daniel Máka položil laťku zajetým vítězným časem hodně vysoko. (jv)

8 Bělohradských hotelů a hospod dříve i nyní (i slangově)

- 1) GULÉLŮF
- 2) AAHUMTNŮR
- 3) OGDLRTHAEN
- 4) ARKPAU
- 5) OUKARN
- 6) ŠŮOHKUUL
- 7) TOAMSĚN
- 8) OŽORVSTTMIA

PŘESMYČKY

XXI. DIVADELNÍ ERBENŮV MILETÍN 1. 10. – 4. 12. 2016

21. 10. 2016 10:00

Divadelní soubor SMAJLÍK Pecka

KAŠPÁRKOVY ČERTOVINY

režie Ivana Nosková, dětské představení

22. 10. 2016 19:00

Ženský Amatérský Spolek ŽAS Homole

NAŠE LUCERNA

režie Stanislava Kočvarová, pro „Cimrmany v sukních“ připravila Stanislava Kočvarová

5. 11. 2016 19:00

Divadelní spolek VICENA Ústí nad Orlicí

NATĚRAČ

režie Zuzana Průchová, svěží konverzační komedie slavného britského autora Donalda Churchilla

6. 11. 2016 15:00

Turnovské divadelní studio (TDS)

POHÁDKA Z LUCERNY

režie Lenka Děkány, dětské představení

3. 12. 2016 19:00

Divadelní soubor Erben Miletín

ŽENICH PRO ČERTICI

režie Jiří Kněžourek, premiéra veselé pohádky

4. 12. 2016 15:00

Divadelní soubor Erben Miletín

ŽENICH PRO ČERTICI

režie Jiří Kněžourek, repríza, po skončení Mikulášská nadílka

Představení proběhnou v sále Sousedského domu, Miletín

VSTUPNÉ:

dospělí 70 Kč
děti na dětská představení 40 Kč

PŘEDPRODEJ:

Infocentrum MATEŘIDOUŠKA
náměstí K. J. Erbena 99, Miletín
tel.: 725 081 056

Organizátor:
Spolek DS Erben Miletín

Děkujeme sponzorům:

Město Miletín
Obec Rohoznice
S.A.M. Holding Jaroslav Šimek
Cukrárna Erben, s. r. o. Miletín

Více na <http://dserben.miletin.cz>

VÁNOČNÍ STROMKY

Máte zájem o čerstvý, přírodní vánoční stromek? Přijďte si ho vybrat na naši plantáž vánočních stromků v Maňovicích již nyní a my Vám ho uřízneme až těsně před Vánoci.

NÁVŠTĚVNÍ DOBA:

pátek – pondělí 9.00 – 15.00

CENÍK: borovice do 150 cm / 220 Kč
borovice nad 150 cm / 250 Kč
smrk ztepilý 190 Kč
smrk pichlavý do 100 cm / 200 Kč
smrk pichlavý nad 100 cm / 250 Kč
jedle do 150 cm / 290 Kč
jedle nad 150 cm / 340 Kč

Ing. Ivana Kopecká

Maňovice 26, Boháňka
mobil 724 234 863 • pevná linka 493 693 061
e-mail: kopecka.manovice@senam.cz

NĚKOLIKALETÝ SEN „SKEJŤÁKŮ“ SE VYPLNIL

Město za finanční podpory Královéhradeckého kraje vybudovalo nové moderní sportoviště. V pátek 9. září za velké účasti veřejnosti tento funglový pumpark slavnostně otevřel stavitel parku Tomáš Kudrnáč slovy: „Skatepark jsme obohatili o pump-track, což je vlastně dráha s asfaltovým povrchem. Tím je hřiště vhodné kromě BMX a skateboardů i pro koloběžky, odrážedla a in-line brusle. V tomto provedení jde o unikátní hřiště a v současnosti nikde jinde v republice žádné takové nenajdete.“

Všem přítomným ukázali své umění trojnásobný mistr ČR v BMX Zdenka Pešek, opravdová legenda na „inlajnech“ Petr Mandřák, longboardisté z České asociace a „skejťák“ Fanda Šesták, který po své jízdě nešetřil chválou: „Je to super, něco jiného než skejtpark, ale nechá se tu jezdit opatrně i pořádně to rozjet, fakt super. Ať jsou mladí za tohle hodně vděčný a pořádně si to tady užijou.“

Celou akci uzavřela mládež svým prvním závodem na této atrakci. Ze soustředěných výrazů a rozzářených očí bylo patrné, že slangové hlášky moderátora „Sůuper divokej styl, Zdenka to pěkně vypumpoval, moc hůštej bekflípek...“ budou znít v uších vyznavačům tohoto sportu ještě hodně dlouho.

Jaroslav Voves,

foto: Jaroslav Voves, Alena Fléglová

V BAŽANTNICI SE HRÁL „VELKÝ“ ŽENSKÝ TENIS

Klára Lamiová

První dvě vítězství byla vybojována již několik měsíců před tím, než byly rozehrány první zápasy. Tím prvním byla skutečnost, že náš tenisový oddíl vyhrál výběrové řízení na pořádání celostátního turnaje žen druhé nejvyšší kategorie. Tím druhým pak získání generálního sponzora turnaje, a to největší a nejúspěšnější internetovou kosmetickou společností v České republice, firmu El nino parfum, s. r. o., která sídlí v Nové Pace a propůjčila turnaji jméno „Elnino Cup“.

V nádherném sobotním ránu 27. srpna se sešlo v tenisovém areálu v Bažantnici 28 hráček, které po tři dny bojovaly ve dvouhře a čtyřhře o krásné věcné i finanční ceny. A že se nám podařilo zajistit opravdu skvělá konkurence, o tom svědčí nejlépe fakt, že v letošní sezóně 7 hráček vyhrálo minimálně jeden celostátní turnaj žen ve dvouhře, 7 hráček pravidelně jezdí na mezinárodní turnaje ITF, 5 hráček se zúčastnilo halového MR žen, 2 hráčky letního

Tereza Lamiová

Zleva - vítězka Dagmar Janischová a poražená finalistka Laura Benešová

MR žen, 2 hráčky získaly bronzové medaile na Akademickém MR žen a 4 hráčky se zúčastnily MR juniorů – Pardubické juniorky, přičemž jednou z největších hvězd turnaje pak byla finalistka Juniorky Nikola Novotná z LTC

Finalistka Pardubické juniorky Nikola Novotná

Pardubice. Startovní listina tedy byla příslibem krásných a vyrovnaných tenisových zápasů, což samotný turnaj naplno potvrdil. Již první kolo dvouhry přineslo obrovské překvapení v podobě porážky první nasazené Markéty Sliovové ze Slavojů Český Brod, která v krásném zápase prohrála s Lindou Ševčíkovou ze ŽLTC Brno. Ostatní favoritky však bez větších potíží postoupily do nedělních čtvrtfinálových bojů, které přinesly dramatické zápasy plné útočného tenisu, ale i hráčské chytrosti a nesmírné bojovnosti. V semifinále se utkaly Nikola Novotná s loňskou dvojnásobnou mistryní ČR v kategorii starších žákyň, teprve patnáctiletou Laurou Benešovou z TK Sparta Praha, a po dlouhodobých zdravotních problémech se vracějící Dagmar Janischová z TK PRECHEZA Přerov s jedním z největších překvapení turnaje, Eliškou Krausovou z Lokomotivy Plzeň. Zatímco první semifinále na počátku druhého setu Nikola Novotná vzdala pro zdravotní indispozici, druhý zápas přinesl vynikající, skoro tříhodinový boj, ze kterého nakonec vyšla ví-

těžně Dagmar Janischová. Ta poté v pondělním pošmourném dopoledni zvládla lépe i koncovku třetího setu a zvítězila ve finále nad skvěle bojující Laurou Benešovou. Turnaj ve čtyřhře suverénně ovládly Dagmar Dudláková z TCG Karlovy Vary s Markétou Zeminovou z našeho oddílu, a tak jeden titul zůstal doma, v Lázních Běláhradě.

Celý turnaj ukázal, že současný český ženský tenis má velice širokou základnu hráček tvořících širší špičku a že právem patříme v této kategorii k tenisovým velmocím. Nám samotným dokázal, že umíme uspořádat tenisový turnaj na sportovní a společenské úrovni, kterou nám závidí podstatně bohatší a renomovanější kluby, že díky sponzorům, starostovi města Pavlu Šubrovi, který v organizačních přípravách sehrál důležitou roli a svojí účastí na hráčské party turnaj podpořil, kolegům z výboru tenisového oddílu (zejména Martinu Šubrtovi a Milanu Petřivému) a vůbec všem, kteří se na pořádání turnaje podíleli, že jsme založili tradici nového velkého turnaje žen, na který budou rády jezdit hráčky z celé republiky. A nejen z ní, vždyť již letos se turnaje zúčastnila jedna hráčka z USA a jedna z Velké Británie. Neméně pozitivní je, že naše hráčky se v silné konkurenci neztratily - výborné výkony podaly jak obě sestry Lamiovy, Tereza a Klára, tak Markéta Zeminová, ale i legendy ženského bělohorského tenisu, Jaroslava Závěská a Vladimíra Machková, které odvahou, se kterou se dokázaly postavit o více než třicet let mladším soupeřkám, opět dokázaly, že jejich láska k tenisu je tím nejlepším příkladem pro všechny mladé hráče a hráčky, kteří s tenisem začínají. Věřím, že na příští ročník si najde cestu ještě více fanoušků tenisu, neboť, jak je mi již nyní avizováno, přijede ještě lepší konkurence než letos.

Ondřej Zemina, člen výboru tenisového oddílu TJ Lázně Běláhrad, foto: Václav Lejdar a autor

ŠIKOVNÉ RUCE A CHYTRÉ HLAVY

VÝSTAVA BĚLOHRADSKÝCH FOTOGRAFŮ

Prvních osmnáct dnů měsíce září měli návštěvníci Památníku K. V. Raise možnost zhlédnout díla čtrnácti bělohradských fotografů:

Michala Hrnčíře, Václava Lejdara, Vladimíra Kunsta, Vlastimila Hrnčíře, Josefa Vágenknechta, Jiřího Horáka, Moniky a Vladislava Rejchrtových, Ivana Hluška, Ladislava Khuna, Ondřeje Masáka, Jaroslava Vovse, Aleny Fléglové a Petra Laušmana.

Pamětníci si obtížně vzpomínají, kdy se podobná výstava prací místních fotografů konala. O té letošní se dá směle říci, že byla úspěšná. Svědčí o tom dobrá čtyřstovka spokojených návštěvníků. Převážná většina vystavujících fotografů je členem bělohradského fotokroužku. Při poslední schůzce jsem se některých členů tohoto sdružení zeptal na jejich fotografické začátky.

Václav Lejdar

Prvním mým fotoaparátem byl německý měchový Voigtländer. S focením jsem začal v páté třídě. Učitel Babka založil ve škole fotokroužek, kde jsme se naučili vyvolávat a dělat fotky. Teď mám Canon 80D a nejraději mám před objektivem lidi.

Vlastimil Hrnčíř

Mám Nikon D5300 s objektivem 18-140 a teleobjektivem Sigma 120-400. Prvním mým aparátem byl český bakelitáček, potom krásný Ducati, což byla kopie Leiky. Následovala Exakta Varex s tesarem 2,8/50. S fotografováním jsem začal na průmce kolem roku 56. A témata: sport, street foto a příroda..

Ladislav Khun

Fotím od patnácti let. Na internátu jsme měli vychovatele, a to byl můj fotografický vzor. Začal jsem s Optinetou, dnes mám Nikon D5200. Snažím se zachytit vše, co se mi líbí.

Vladimír Kunst

Už několik sezon jsem věrný značce Olympus. Jako skoro každý kluk jsem s bakelitákem Pionýr. Fotím všechno, co se naskytne a ukáže jako zajímavý záběr. Převážně ale zvířata.

Vladislav Rejchrt

Mám digitální zrcadlovku Canon. A fotografování mě chytlo od školních let. Mým nezapomenutelným fotoaparátem je Flexaret. Dřív jsem se snažil zachytit sport, hlavně házenou, dnes je to převážně příroda.

Michal Hrnčíř

- předseda fotokroužku poslal krátký fotopříběh:

Krásný podzimní den. Jinovatka se blýskala, kam jsem se jenom podíval. Klidně jsem kráčel s řadou honců při honu na zajíce podél spodního okraje Zhoří s výhledem na Slivák a hrádek. Přicházeli jsme už k poslednímu mejtku, když kdosi vzrušeně zavolal: „Divočáci, prasata jsou tady!“ Dva lončáci vyrazili z mejtku vysokou trávou přímo na mě. Instinktivně jsem uskočil, hodil foťák k oku a zmáčkł spoušť...

Eduard Čeliš

Monika Rejchrtová

Vladislav Rejchrt

Ladislav Khun

Václav Lejdar

Josef Vágenknecht

Vladimír Kunst

Ondřej Masák

Jaroslav Voves

Alena Fléglová

Vlastimil Hručíř

